

ГЛАВА 1

*Не съм дошел да ти доставям радост
със своите отговори!*

„Венецианският търговец“¹

– Кити Шекспир – каза той и я погледна. Устните му се извиха в усмивка. – Много необичайно име. Откъде идва? – Дрейк Монтгомъри беше главен асистент на прочутия кинопродуцент Евърет Клайн. Резюмето ѝ лежеше в скута му като салфетка. Дългите му крака бяха кръстосани пред него, а лактите – опрени на облегалките на креслото. От едната му страна седеше красива жена, която бе представил като Лола, но без да намекне каква е длъжността ѝ и защо е тук. От другата беше Шерил – втората асистентка на господин Клайн. По-възрастна, с очила, които постоянно се плъзгаха по носа ѝ. Тя водеше неравна битка с тях посредством пръста си. Буташе ги нагоре, а те се плъзгаха отново. Почти хипнотична гледка.

Кити си пое дълбоко дъх и огледа стаята. Като всички други, в които я бяха интервюирали, и тази беше безлична и обикновена. Отдавна се бе отказала от надеждата, че ще я допуснат в офиса на продуцента, където със сигурност стените щяха да са покрити с плакати и фотографии на актьори, а лавиците – отрупани с грижливо почиствани от праха награди. Една обикновена стажантка – не, дори не стажантка, а кан-

¹ Всички цитати от пиесите на Шекспир са в превод на Валери Петров. – Б. пр.

дидат-стажантка – не можеше да влиза в такова светилице и със сигурност нямаше да я представят на самия продуцент. Което в случая на Евърет Клайн, изглежда, беше по-скоро благословия. Той бе един от най-големите продуценти в Холивуд и се говореше, че всява ужас във всеки, който влезе в контакт с него. Имаше кошмарен нрав.

И разбира се, всички искаха да работят за него. Да стажуваш в „Клайн Продъкшънс“ беше все едно да получиш звезда на холивудската Алея на славата. Според нейния научен ръководител в Калифорнийския университет дори Бог замълчавал, когато Евърет Клайн си отворел устата.

С всяка изминала секунда тя усещаше как сърцето ѝ ускорява ритъма си. Мразеше интервютата. Мразеше да говори за себе си. Щом отвореше уста, усещаше, че лицето ѝ се зачервява и заприличва на зряла ягода. Нищо чудно, че още не я бяха взели никъде на стаж.

Дрейк вдигна резюмето ѝ пред очите си и се смръщи, сякаш за първи път четеше информацията в него. После го сложи на масата и сви ръцете си с красив маникюр в скута си. Огледа я внимателно. Дали видя изгризаните ѝ нокти? Тя се размърда смутено на стола и опита да скрие ръце под себе си, като се усмихваше дружелюбно.

– „Кити“ ме е нарекла по-голямата ми сестра, когато съм се родила. Била съм толкова сладка в креватчето си, че ме помислила за котенце. И така ми остана. – Вдигна очи към него, за да провери дали ѝ е повярвал. Все пак не беше съвсем лъжа, но истината не бе толкова трогателна.

В семейството твърдяха, че Луси, най-голямата от трите ѝ сестри, ѝ е дала това име, но всичко друго беше измислица. Всъщност майка им се върнала от болницата с новородената Кити на ръце и каза на сестрите ѝ, че има подарък за тях.

– Бебе ли? – попитала Луси с явно отвращение. Тя

вече имала две сестри, защо ѝ е още една? На кого му трябват повече сестри, за бога? – Аз предпочитам „КитКат“.

Да, Кити не смяташе да споделя това с Дрейк Монтгомъри с идеалната прическа.

– О, ти си британка? – попита той, сякаш акцентът ѝ и отбелязаното място на раждане в резюмето не бяха достатъчни.

Тя усещаше издайническите капки пот, които избиваха по челото ѝ. Защо кракът ѝ не спираше да се тресе? Наистина трябваше да се концентрира.

– Точно така. Родена съм в Лондон. Преместих се тук миналата година, за да специализирам кинематография. – Усети, че смущението я залива отново. Преглътна с усилие, устата ѝ беше суха като пустиня. Всички се взираха така втренчено в нея, че се чувстваше като научен експонат.

– А преди това си работила с деца? – Той се смръщи и показа идеално белите си зъби.

– Да, бях бавачка няколко години – кимна тя енергично. Дали не прекаляваше? Скоро щеше да ѝ се завие свят от хипервентилация. – След като завърших бакалавърската си степен, не знаех какво искам да правя, затова започнах работа при едно семейство американци, които живееха в Лондон.

За разлика от състудентите си в Калифорнийския университет, тя не беше постъпила в курса направо след бакалавърската степен. Не можеше да си го позволи. Цели две години спестяваше, за да плати магистратурата тук.

– Сигурно е било интересно – каза Шерил, другата асистентка, и се усмихна съвсем леко. – Предполагам, че е като да се грижиш за актьор.

– Само че децата не са толкова капризни – обади се Лола със съвсем сериозен глас.

– Е, да. – Дрейк се прокашля, после бързо смени темата, сякаш тази беше заразна. – Защо реши да учиш тук?

Кити взе чашата вода, която Шерил любезно бе сложила на масата пред нея, и я вдигна, за да навлажни устните си. Усещаше, че сърцето ѝ бумти в гърдите, докато се опитваше да си спомни думите, които беше репетирала толкова пъти пред огледалото. Как да обясни, че филмите я спасиха като дете? Потапяше се в тях и намираше утеха сред тези непознати, които се преструваха, че са някой друг. Мечтаеше си да има холивудско семейство, което съществува само в приказките.

Тя преглътна водата и докато оставяше чашата на масата, видя, че Дрейк я гледа с очакване.

– Винаги съм искала да правя филми – каза тихо. – От най-ранна възраст много ги харесвам. Не само самите истории, но и как се правят. – Усмихна се съвсем леко. – Искам да пренасям хората в друг свят, да ги откъсвам за час-два от тревогите им. Искам да ги вдъхновявам и да ги забавлявам; да излизат от киното с желанието да се върнат отново.

Това звучеше много по-добре от подготвените пред огледалото реплики. Като начало гласът ѝ дори не потрепна. И тя не се въртеше на твърдия пластмасов стол.

Лола си погледна телефона, после прошепна бързо нещо в ухото на Дрейк. Кити не можа да чуе какво. Дрейк отвори широко очи.

– Кажй ѝ, че съм зает – рече той. Взе своя телефон и го погледна. Преглътна с усилие, докато четеше нещо на екрана. Натисна бутона отстрани и изключи звука. Момичето сви рамене и отвори съобщение на своя телефон, без да вдига поглед.

Ръцете на Кити започнаха да треперят в скута ѝ. Колко такива интервюта вече беше минала? Изгуби им бройката. Писмата с отрицателните отговори се трупаха на бюрото ѝ в апартамента в Мелроуз, в който живееше с още три момичета. И това бяха писма само от компаниите, които си правеха труда да отговорят. Сега беше дори по-зле – като че ли съвсем забравиха

за присъствието ѝ. Капчицата пот в косата над челото ѝ се спусна по пламналото ѝ лице.

В напрегнатата тишина на стаята се чу жужене. Дрейк погледна отново екрана на телефона си и се смръщи, когато видя кой се обажда.

– По дяволите! – прошепна, явно не искаше да го чуят. – Сега пък звъни.

Прокашля се и погледна към Кити.

– Трябва да отговоря. – Плъзна пръст по екрана и вдигна телефона до ухото си. – Дрейк Монтгомъри. – Замълча, докато слушаше. – Не, господин Клайн днес е на снимачната площадка, не може да бъде безпокоен. Остави изрични инструкции да не бъде свързан с никого. – Още една пауза и пак се смръщи. Явно човекът отсреща не остана доволен от този отказ. – Разбирам, госпожо Клайн, наистина разбирам. Сигурно е ужасно, но все пак не мога да ви свържа.

Виковете, които последваха, отекнаха дори в стаята. Дрейк отдръпна телефона от ухото си и на лицето му се изписа паника.

– Имаш ли представа колко трудно се намира тук бавачка? – крещеше жената. – Искам Евърет да пусне малко връзки. Свържи ме веднага с него, Дрейк, преди да съм превъртjала. Ситуацията е на живот и смърт.

Лола се изсмя тихо и Дрейк я погледна ококорен.

– Изчакайте малко, госпожо Клайн, в среща съм. Нека изляза, за да говоря отвън. – Той стана и покри с ръка микрофона на телефона. Кити не смееше да срещне погледа му, страхуваше се, че и тя ще се разкикоти.

– Много съжалявам, но трябва да тръгвам. Мисля, че вече имаме всичко необходимо, за да вземем решение – каза той. Гледаше я извинително. – Шерил ще те изпрати. Благодаря за отделеното време. – Излезе и затвори вратата. Кити се вираше зяпнала в двете жени, които останаха в стаята.

Погледна си часовника – бяха изминали само десе-

тина минути. Това беше нов рекорд. Без съмнение отказът щеше да пристигне скоро в пощенската ѝ кутия и тя щеше го сложи на купчината.

Официално вече можеше да започне да се паникьосва.

* * *

Живееше в Лос Анджелис от година и все още не беше свикнала с умерения климат. Когато излезе от лъскавата офис сграда, където се намираше „Клайн Продъкшънс“ и докато вървеше към закрития паркинг, слънцето галеше кожата ѝ. В началото на декември температурите още бяха около осемнайсет градуса – достатъчно топло, за да излезеш без яке. Тя не помнеше кога е валяло за последно. Тук за лошо време се смятаха няколко рехави облачета, които понякога закриват слънцето. Нищо чудно, че всички изглеждаха толкова здрави и с хубав загар. Беше почти невъзможно да не си такъв.

В отчаян опит да изглеждат празнично магазините и офисите по улицата бяха украсили витрините и прозорците си с изкуствен сняг и гирлянди, а дърветата блещукаха със стотици светлинки. Но дори това не успяваше да създаде коледно настроение. Тя си помисли за Лондон – за мокрите улици, за мрака, който се спуска още преди четири следобед, за сергиите с печени кестени и горещ шоколад – все коледни гледки и аромати.

Но тук нямаше такива.

Наистина беше странно, че град, който всъщност печели от продажбата на идеята за съвършената американска Коледа, се налага да я имитира.

Тя се качи в малкия си фиат и усети, че нещо вибрира в джоба ѝ. Плъзна ключовете, но не запали колата, а вдигна телефона, за да види кой се обажда.

Ческа.

Винаги, когато видеше името ѝ на екрана, Кити се

усмихваше. Като най-малка от четирите сестри, тя винаги бе взимала пример от тях и се радваше да ги чуе.

– Ало?

– Кити? Как са нещата при теб? – попита топло Ческа. – Тук е ужасно. Казах на Сам следващия път да снима на някое топло място с плаж.

– Мислех, че е приключил с филми за спасители на плажа. – Сам Карлтън – гаджето на Ческа – беше актьор, известен най-вече с ролята си в „Летен бриз“ – филм за секси разбивач на тийнейджърски сърца. Бяха се срещнали миналото лято, когато и двамата отседнаха в една вила в Италия. Ческа тогава обясняваше с часове на сестрите си по телефона колко е арогантен и как не може да го понася, но те знаеха, че си е паднала по него. Останалото беше направо холивудска история. Той ѝ се обясни в любов по телевизията, после отиде в Лондон и я грабна.

Животът в Лос Анджелис беше най-хубав, когато Ческа и Сам бяха там. За жалост, напоследък идваха рядко в града на звездите.

– Няма да понеса още филми за мрачни герои в дъждовни градове. Искам да виждам Сам по червени шорти и нищо друго.

– Милион американски момичета ще се съгласят с теб – каза Кити усмихната. – Надигна се голямо възмущение, когато той реши да не се снима повече в „Летен бриз“.

– Да, е, никой не е незаменим, дори Сам. Обаче няма да му казвам за милионите американски момичета, че ще му се завърти съвсем главата. – Тя сниши леко глас: – А ти как си? Откри ли вече някакъв стаж?

– Тъкмо излязох от поредното интервю – каза Кити. Облегна глава на седалката и протегна крака към педалите.

– Как мина?

– Като предишните. Което означава ужасно. Пак се изпотих и паникьосах, и говорих глупости. Дори

измислих безумна история как Луси ме е наричала „котенце“. – Беше време да се изправи пред истината – наистина не я биваше на интервютата. – Всеки път, когато ме попитат нещо, се чувствам като актриса, която си е забравила репликите.

– При кого беше? – попита съчувствено Ческа. – Дали Сам не може да се застъпи за теб?

– Кандидатствах за стаж при Евърет Клайн.

– О... Е, не мисля, че Сам би могъл да промени решението му. Чувала съм, че е голям задник.

– Аз също – призна Кити. – Ако трябва да съм честна, дори не го видях. Интервюира ме асистентът му, но не можа да се концентрира, защото говореше с някаква крещяща жена по телефона.

Тихата въздишка на Ческа се чу по линията.

– Искаш ли да говоря със Сам да направи нещо? Сигурно има връзки. Обзалагам се, че ще ти помогне да си намериш стаж за нула време.

– Много мило от твоя страна, но няма нужда. – Кити затвори очи, защото един слънчев лъч беше проникнал през процепите в бетонната стена. Не искаше да моли Сам за помощ. Не искаше да я смятат за момичето, което е получило работа заради гаджето на сестра си. – Искам да го направя сама.

– Няма нищо срамно в това да поискаш помощ – каза тихо Ческа. – Знаеш, че и аз си мислех, че мога да се справя сама, а накрая се оказа, че затъвам все повече.

Сестрите Шекспир бяха добре запознати с проблемите на Ческа. Когато беше на осемнайсет, тя написа страхотна пиеса и спечели конкурс за поставянето ѝ в Уест Енд. Последва огромен провал, след който Ческа се отчая и депресираща. Едва успяваше да се справя.

Слава богу, че вече го беше преодоляла. В Италия тя не само успя да се влюби в Сам, но и написа нова пиеса.

– Още не съм ударила дъното – каза ведро Кити,

макар понякога да ѝ се струваше, че се клатушка на ръба на пропастта. – Ще продължа да се упражнявам – може пък да изкарам някое интервю, без да шлувна в пот. Обаче, ако положението се влоши, ще ти кажа.

– Добре – отстъпи с неохота Ческа. – Наистина си помисли за предложението ми. Понякога човек има нужда от малко помощ.

– Ще си помисля – обеща Кити, но знаеше, че няма да го направи.

– Ще се видим в Лондон за Коледа, нали? – попита Ческа. – Взе ли си вече билет?

Кити прехапа долната си устна. Мислеше за банковата си сметка, която беше на червено. Трябваше да вземе допълнителни часове в ресторанта, в който работеше.

– Още нямам конкретни планове – каза тя на сестра си. – Ще ти кажа, когато реша нещо.

Настъпи пауза. Кити чуваше как дъждът шурти по прозореца там, където беше Ческа.

– Направи го – каза накрая Ческа. – Защото знаеш, че в неделя Луси ще ни разпитва какви са плановете ни.

Най-голямата сестра, Луси, играеше ролята на майка в семейството, откакто изгубиха майка си, когато Кити беше едва на десет. Луси се грижеше за тях, тревожеше се за тях и организираше видеоразговор веднъж седмично.

– Може да работя в неделя – отвърна Кити, като се опитваше да си спомни графика за тази седмица.

– Можеш да бягаш, но не и да се скриеш – предупреди я Ческа. – Ако не се включиш в разговора, тя ще те издири.

Имаше си плюсове и минуси да си най-малката от четири сестри. Един от недостатъците бяха постоянните съвети, макар че загрижеността им я стопляше.

След като приключиха разговора, тя запали фиата и потегли към малкия апартамент в „Мелроуз“.

Имаше нужда да поспре, да прегрупира силите си

и да разбере как, по дяволите, да си намери стаж. Все пак бъдещето ѝ зависеше от това.

* * *

Научният ѝ ръководител спря записа и се завъртя с черния кожен стол към нея.

– Това е страхотно, Кити, много находчиво. Хареса ми какво си направила с ефектите във втората половина. – Кликна с мишката и прекара курсора през екрана, за да покаже какво има предвид. – Я кажи пак какъв беше бюджетът ти?

Почти никакъв. Добре че имаше актьори, готови на всичко, за да играят.

– Ами, направихме го почти без пари – каза тя. – Много ли си личи?

Той сви рамене.

– Мъничко, но си успяла да постигнеш доста. Това само по себе си е умение. – Той написа нещо във формуляра за оценяване. – Забелязах една-две грешки към десетата минута и към края носът на лодката се появява няколко пъти в кадър, но иначе си се справила чудесно. Ако го редактираш отново, ще можеш да го изпратиш през януари.

Тя не можа да сдържи усмивката си, която стигна чак до ушите ѝ. Този кратък филм беше част от финалното ѝ оценяване и ако се справеше достатъчно добре, щеше да помогне за дипломирането ѝ.

– А как върви търсенето на стаж? – попита той.

Усмивката ѝ посърна малко. Опита се да я стабилизира и мускулите на бузите я заболяха от усилието.

– Бях на няколко интервюта, но нищо конкретно засега.

– Ще се справиш. Дори Кевин д'Ананцо си намери стаж.

Това сигурно трябваше да я успокои, но не стана така. Макар и последен в курса, Кевин д'Ананцо явно

се представяше по-добре на интервютата от нея. Не беше трудно – сигурно и плюшено зайче щеше да впечатли повече Дрейк Монтгомъри.

Тя прибра лаптопа си в кожения калъф, сбогува се с ръководителя си и тръгна през кампуса към Библиотеката за млади изследователи. Слънцето беше високо в бледосиньото небе и светлината хвърляше сенки по бетонните тротоари, защото лъчите бяха възпирани от зелените корони на дърветата. Кампусът бе тих, повечето студенти вече се бяха прибрали у дома за зимната ваканция и съзнанието ѝ веднага запълни тишината с тревоги – за това, че няма стаж, за филма ѝ, за двете задачи, които трябваше да свърши, преди да си тръгне за Коледа.

Почти беше стигнала до стъпалата пред библиотеката – сива бетонна сграда, която приличаше повече на закрит паркинг, отколкото на място за учене, – когато телефонът ѝ започна да вибрира. Тя клекна, започна да рови из тежката си кожена чанта и накрая го откри. Вдигна на третия сигнал.

– Ало?

– Кити Шекспир ли е? – попита женски глас с лек акцент от долината. За миг Кити стаи дъх, зачуди се дали няма най-сетне да ѝ предложат стаж.

– Да, аз съм. – Браво, много оригинално, Кити. Наистина щеше да ги впечатли.

– Казвам се Мия Клайн. Чух, че си търсите работа.

Стори ѝ се малко грубо да признае, че няма представа коя е Мия Клайн.

– Ами, да, така е. – Смръщи се. Опитваше да се сети. Беше ходила в толкова много продуцентски компании, че вече ѝ се сливаха. Мия Клайн... хм.

– Това е прекрасно. Можете ли да започнете утре?

Кити примигна на ярката слънчева светлина. *Утре?*

– Ще се дипломирам чак през януари – каза тя. Кой беше най-любезният начин да попита от коя компания се обаждат тази Мия? – Ще мога да започна стаж едва

след това. – Усети как в нея се заражда леко вълнение. Нима най-сетне беше успяла?

– А не можете ли да работите почасово? – попита Мия. – Наистина имаме нужда веднага от вас. Много е важно.

– Сигурно. – Кити още беше клекнала пред библиотеката. – Но вече работя почасово в един ресторант, а сега е най-натовареното време в годината. Ще трябва да подам предизвестие.

– Ще ви компенсирате изцяло. Ако ви дам адрес, ще дойдете ли утре? Вземете си личната карта и препоръките.

– Искате препоръка от научния ми ръководител? – попита Кити. Не мислеше, че управителят на ресторанта ще ѝ даде препоръка, ако напусне така внезапно.

– Надявах се да ми дадете и контактите на предишните ви работодатели. В Лондон.

Кити се смръщи.

– Но аз бях бавачка там.

– Именно.

– Те няма как да ви кажат дали ще бъде добър стажант – отвърна Кити, като още примигваше объркано. – Научният ми ръководител в университета може да го направи.

Мия се засмя – звънък смях, като ромон на водопад, който накара Кити да се почувства съвсем мъничка.

– О, не, не се обаждам за стаж. Искам да ви наема като бавачка. Някой трябва да се грижи за Джонас, моя син, през ваканцията. Предишната му бавачка напусна, а никой друг не може да започне преди януари.

– Съжалявам, не казахте ли, че сте Мия Клайн? – Вече започваше да разбира.

– Да. Асистентът на съпруга ми ми даде вашето резюме. Дрейк Монтгомъри. Мисля, че сте се срещнали.

– О, да. Определено. – Направи му голямо впечатление. Той дори излезе по средата на интервюто.

– Е, можете ли да дойдете утре? – попита Мия. –
Към два.

– Ами... – Кити погледна към библиотеката, към сивите стени и сияещите прозорци. Приведеното ѝ тяло се отразяваше в стъклото.

Какво казваше най-голямата ѝ сестра? На харизан кон зъбите не се гледат. Единственият проблем беше, че тя не знаеше дали да приема това като подарък, или като бокал с отрова. Значи все пак не беше стаж. Нищо подобно. Но пък беше възможност да се докаже, да се сближи с един от най-големите продуценти в града.

Отново си помисли за купчината открази, за Кевин д'Ананцо, най-слабия студент в курса, който все пак беше постигнал нещо, което ѝ убягваше.

– Разбира се, ще дойда – каза накрая, изправи се и си взе чантата. – Само ми дайте адреса.